

De preekstoel op 16 juli 2019

Albert de Ghellinck

Ik ben Albert de Ghellinck en samen met mijn echtgenoot Christine Van den Bossche wonen wij in Noorderwijk (groot Herentals). Wij hebben drie kinderen en drie kleinkinderen.

Christelijk gelovig zijn is voor mij een vaststaand feit in mijn leven. Ik ben ermee opgegroeid, gesteund door twee diepgelovige ouders.

Toch zijn er in het leven momenten van vallen en opstaan. Momenten waar je twijfelt en angst voelt. Dan neemt je ego het over. Het wil je leven controleren door middel van geld en materie want zo kun je eventuele angsten bedwingen.

Mijn geloof wordt gevoed door mijn hart, mijn ziel. Mijn ziel die verbonden is met het Goddelijke. Als je naar je ziel luistert, kan het leven een stuk gemakkelijker worden. Moeilijke situaties, problemen die te zwaar lijken, moet je aan de Goddelijke voorzienigheid overlaten. Het is niet altijd eenvoudig, maar de moeite waard om te proberen.

Sébastien de Fooz, journalist en gekende pelgrim zei me ooit : "*We zijn allemaal pelgrims op ons levenspad, het is een tocht van je hoofd naar je hart.*"

Mijn pelgrimstocht naar Compostella die ik vorig jaar in 2018 heb ondernomen, wil ik graag met jullie delen omdat ik meerdere malen ondervonden heb hoe de Goddelijke voorzienigheid werkt.

In oktober 2016 zijn mijn vrouw Christine en ik samen met een groep uit Schilde op bedevaart gegaan naar Medjugorje. Dit is een bedevaartsoord in Bosnië-Herzegovina waar Onze-Lieve-Vrouw nog steeds verschijnt. Hier heb ik Gust Van Rooy, uit Oelegem, leren kennen. Het idee om met ezels op bedevaart te gaan is hier ontstaan. Gust is reeds in 2014 met ezels naar Santiago de Comostella gestapt. Een belofte die hij aan zijn overleden vrouw Anny had gemaakt. Naderhand blijkt een tocht naar Medjugorje moeilijk realiseerbaar en hebben we uiteindelijk besloten om naar Compostella te gaan. Wij zouden deze tocht overdoen, maar dan wel gecombineerd met Maria-oorden want Onze-Lieve-Vrouw heeft een belangrijke plaats in ons hart.

Gust en ik delen een verleden met kanker. Gust is zijn vrouw verloren aan kanker in 2010 in het Universitair Ziekenhuis van Antwerpen. Ik zelf heb in 2005 een lymfeklierkanker overwonnen in hetzelfde ziekenhuis, waar ik zeven maanden heb verbleven. We weten maar al te goed wat de impact van kanker kan zijn en we kennen het UZA door en door. Vandaar dat wij besloten hebben om onze tocht te laten sponsoren ten voordele van het UZA foundation voor kankeronderzoek. Uiteindelijk hebben wij meer dan 13.000,- euro voor het goede doel verzameld.

Uit dankbaarheid voor mijn kankergenezing wou ik graag met twee ezels naar Compostella stappen. Maar mijn belangrijkste motivatie voor deze bedevaart was de spirituele ondersteuning van kankerpatiënten. Zelf heb ik in 2005, tijdens mijn ziekte, de kracht van het gebed, mogen ervaren. Vrienden van mij hebben toen eveneens voor mij gebeden en kaarsen gebrand. Spiritueel voelde ik mij gedragen. Het was een diepe, warme gloed in mijn hart. Door het lijdensweg te aanvaarden en te dragen voelde ik de nabijheid van "die Christusenergie". Ik had geen doodsangsten meer en kon de hevige pijnen in het ziekenhuis kanaliseren door ze aan God te offeren.

Deze levenservaring was voor mij een motivatie om tijdens mijn tocht voor andere kankerpatiënten te bidden, hopen dat ook zij de kracht en steun van het gebed zouden mogen ervaren.

Zo hadden we aan het begin van onze tocht veel intenties van en voor kankerpatiënten ontvangen. Ze vroegen ons voor hen te bidden, kaarsen te branden en intenties te posten in verschillende Maria-oorden zoals : de Onze-Lieve-Vrouw-Kathedraal van Antwerpen, Scherpenheuvel, Banneux, Beauraing en Lourdes.

We vroegen eveneens aan onze facebook-volgers, vrienden en kennissen om elke woensdag- en vrijdagavond tussen 19u.30 en 20 u samen te bidden voor de kankerpatiënten. Deze gebeden konden de patiënten helpen hun ziekte te aanvaarden of overwinnen. "Wie zich laat overspoelen door zijn geloof, kan bergen verzetten."

Onderweg hadden we eveneens vele intenties gekregen van mensen die ons vroegen voor hun overleden- of zieke familieleden te bidden. Dit gaf mij ook een bijkomende dimensie en motivatie aan deze tocht.

De ezels, Boris en Noortje, droegen onze tenten en pakzakken met onze bagages. Ezels stappen vrij traag, drie tot vier kilometer per uur; en dit tempo is veel lager dan deze van een geoefende wandelaar. Deze twee argumenten vergrootte mijn kansen om deze lange tocht tot een goede einde te brengen. Mijn conditie was sinds mijn ziekte maar zo en zo.

Ezels zijn nederige dieren, ze zijn sterk, ze verdragen goed de warmte, drinken weinig en zijn niet te kieskeurig bij het grazen van dorre gewassen. Wij konden voor hen geen voeder meenemen. Dus moesten we elke dag op zoek naar gras of een weide voor hen. Een voettocht van vier maanden met twee ezels is dus moeilijk in te plannen. Er kan van alles mislopen, ofwel met onze gezondheid of met die van de ezels. Ik was fysisch niet goed voorbereid en Gust had een stevige ontsteking aan de voet. We waren overgeleverd aan het ritme en de behoeften van de ezels.

Met de ezels stap je ook niet onopgemerkt door het straatbeeld. Boris en Noortje zijn kleine lieve ezeltjes. De kinderen wilden hen aaien en samen met hen op de foto staan. Contacten werden zo gemakkelijk gelegd. In België en Frankrijk vroegen ze ons van waar we kwamen en waar we naartoe gingen. Andere herkenden ons eindbestemming aan ons Sint-Jacobsschelp en het Compostella-vaandeltje dat we meedroegen.

Boris liep steeds voorop, gevolgd door de ezelin, Noortje. Doordat de ezels achter elkaar stapten, was dit een goed moment om in stilte te mediteren en te bidden. Bidden is voor mij evenzeer luisteren naar je ziel, naar wat God je vertellen wil.

Deze tocht was voor mij een goede les in totale overgave, "de controle over de tocht" loslaten. Niet naar je ego luisteren, maar naar je ziel. Een totaal vertrouwen hebben in Onze-Lieve-Vrouw. Als Zij het wilt, zullen wij ons doel wel bereiken.

Op tweede Pasen, 2 april 2018 zijn we vertrokken aan de Onze-Lieve-Vrouw-Kathedraal van Antwerpen. In aanwezigheid van een honderdtal vrienden en familie werd een mooie eucharistieviering voorgegaan door Vicaris Bart Paepen. Na de zegen wenste hij ons deze wijze woorden toe: "*Dat de verrezen Christus zich af en toe mag tonen door mensen en dat ge Hem moogt herkennen en dat ge onderweg Gods Engelen kunt ontmoeten in de gestalte*

van mensen die jullie zullen ontvangen, luisteren, eten en warmte geven". Met die ingesteldheid zijn wij op tocht vertrokken.

Twee dagen later hebben familie en vrienden ons aan de Basiliek van Scherpenheuvel uitgewuifd. Ook hier kregen wij een mooie eucharistieviering.

De weg leidde ons nadien naar het oosten in Banneux en vervolgens naar het zuidwesten in Beauraing, waar wij de kankerpatiënten herdacht hebben. Zij stonden wel centraal in onze pelgrimstocht. Na 17 dagen stappen bereikten wij de Franse grens. In België hadden wij nog veel bezoek gekregen van familie en vrienden.

In Frankrijk heb ik voor het eerste keer beseft dat deze pelgrimstocht vier maanden lang zou duren; 2800 km door zonneschijn maar eveneens door regen en wind. We hebben uiteindelijk slechts vier rustdagen genomen: één onder Reims en drie in Lourdes waar Christine en de vriendin van Gust ons waren komen bezoeken.

Elke morgen wekte Gust mij: "*Bertus opstaan, t' is zes uur*". Tegen acht uur waren wij gepakt en gezakt en klaar om te vertrekken. Eerst zongen wij een Marialied, baden een Onze Vader en vroegen aan Onze-Lieve-Vrouw om ons op de tocht te beschermen.

's Middags zochten wij een geschikte plaats waar de ezels één uur konden rusten en grazen. Eerst werden de ezels van hun pakzakken en hun getuig verlost. Daarna bonden we hun met een touw aan een ijzeren pin die in de grond werd geslagen. Zo kon ik ook rusten na onze picknick.

Ezels houden niet van regen, zijn angstig om plassen, riviertjes en bruggetjes over te steken. Op drassige bospaden zakten zij tot aan hun buik in de modder en begonnen dan te steigeren. De ervaring en talent van Gust was nodig om hen gerust stellen.

Na een dagtrip van 10 uur zochten wij een geschikte plaats voor een overnachting. De ezels bepaalden in grote mate de afgelegde afstand, want als ze te moe zijn, stoppen ze en gaan dan liggen. Daarom moesten we attent blijven en op tijd een plaats zoeken, waar de ezels kunnen grazen. In Frankrijk verbleven wij meestal op een boerderij, want een herberg vinden, waar ezels

welkom zijn, was vrij moeilijk. De herbergen voor pelgrims bevinden zich vooral in de dorps -of stadskernen.

Stadskernen doorkruisen met ezels was vrij gevaarlijk. Ze schoven gemakkelijk uit op gladde plaveien en steile afdalingen omwille van hun ijzeren hoefijzers. Gust heeft hun schaafwonden dikwijls verzorgd met kamelenzalf.

Op onze tocht zijn we bijzondere mensen tegengekomen. Sommigen blijven me zeer nabij...

- 15 mei in Sainte-Solange

Na een flinke tocht komen wij vrij moe in Sainte-Solange aan. Wij zoeken het gemeentehuis op voor de traditionele pelgrimstempel en vragen waar wij met onze ezels kunnen overnachten. We worden van het kastje naar de muur gestuurd en niemand kan of wil ons helpen. Teleurgesteld stappen we verder. Ineens komen wij een jonge boer, Jérôme tegen. We kunnen gerust bij de boerderij van zijn vader overnachten, want daar verblijft toch niemand meer. Wanneer wij over ons project vertellen, wordt hij stil en krijgt tranen in zijn ogen. Zijn vader is een week voordien aan kanker overleden.

-18 mei in Neuvy-Pailloux

Het is een warme en lange dag geweest. We hebben 30 km gegaan en we rusten uit op het dorpspleintje van Saint-Faust. Een oude man komt naast ons zitten en wij vragen hem raad voor een overnachting plaats . Hij zegt : "*Ge moet nog 3 km verder stappen tot de hoeve, La Tripperie*". Het is een herberg voor pelgrims en jullie kunnen daar zeker terecht met de ezels." Hij blijft maar aandringen en wij weten niet waarom. We aarzelen een beetje maar besluiten toch daarheen te gaan. We worden er goed ontvangen. Tegen 21uur komt een auto met Jeanine en Valérie op het erf aangereden. Ze hebben 40 km afgelegd om ons op te zoeken. Jeanine vraagt aan Gust "C'est toi Gust". Gust verschoot en herkent haar niet. Het is pas wanneer ze haar naam zegt, dat hij weet wie ze is. Twintig jaar geleden hebben ze mekaar voor het laatst gezien. Jeanine had een krantenartikel over onze tocht gelezen in de regionale krant " Le Berry" in Bourges. Zij kende Gust uit een ver verleden en wou hem terug ontmoeten. Ze had ons GSM-nummer niet, geen adres, wist alleen dankzij onze facebookpagina in welke richting we aan het stappen waren. In de dorpen

vroeg ze aan de inwoners of geen pelgrims met twee ezels gezien hadden. Zo hebben ze ons uiteindelijk gevonden. De gesprekken werden emotioneel wanneer Jeanine vertelt dat haar echtgenoot stervende is. Hij is enkele dagen later met Pinksteren overleden.

-8 juni Lerm et Musset

We trekken door de dennenbossen van de Landes. Hier liggen de dorpen ver uit elkaar. In de late namiddag stopt een auto ter hoogte van ons. Een lieve dame vraagt ons :*"Waar gaan jullie vandaag overnachten?"* Ik antwoord haar " We zullen wel zien in het volgende dorpje Lerm et Musset" Daarop stelt ze ons voor om bij hen te overnachten. *"We wonen juist naast de kerk, ge gaat de ijzeren hekken maar binnen. Spijtig genoeg kunnen wij deze avond niet bij jullie blijven, daar wij naar een gebedsavond gaan en ter plaats blijven overnachten. Maar we kunnen wel samen een aperitief nemen."* Om 18.00 na de aperitief , vertrekken onze gastheren en we zien ze niet meer terug. We mogen in de bijgebouwen van het kasteel overnachten, maar Gust slaapt liever in zijn tent. Toch genieten we wel van een goede douche en van de keuken.

- 12 juni Le Houga

Het is 6 uur en het regent pijpenstelen. We kamperen in onze twee-seconde tentjes nabij een kerkhof op een halve kilometer van de stad. Met dit weer kunnen we niet vertrekken, laat staan ons ontbijt nemen. Tegen acht uur zoeken wij een bakker om een ontbijt te nemen. Met onze druipnatte poncho's en vuile stapschoenen zoeken wij een schuilplaats in een bakkerij. In een hoek op twee barkrukken aan een rond tafeltje kunnen wij ons opwarmen en opdrogen. Ondertussen bestel ik twee koffies en chocoladebroodjes. We wachten tot het weer beter wordt. Een half uur later bestel ik opnieuw twee koffies en chocoladebroodjes - we moeten toch iets consumeren. Het blijft maar regenen. Een derde maal bestel ik koffie en chocoladebroodjes ... Tegen 10 uur ga ik mijn rekening betalen. Isabelle, de jonge bakkerin, heeft ondertussen over ons project gehoord. Haar ogen worden vochtig. Ze vertelt mij dat ze dit jaar haar twee ouders verloren heeft aan kanker. Ik mag absoluut niets betalen, ze geeft mij nog een taartje mee en vraagt mij voor haar ouders te bidden en voor hen een kaars in Lourdes aan te steken.

In Saint-Jean Pied de Port, aan de voet van de Pyreneeën begint de "Camino Frances". Het is een gekende startplaats voor de pelgrims. Ze stappen dan 850 km tot in Santiago de Compostella. Pelgrims komen uit heel de wereld. We hebben er ontmoet uit : Zuid-Afrika, Nieuw-Zeeland, Australië, Japan, Zuid-Korea, Canada, Verenigde Staten, Mexico, Brazilië en heel Europa...

Iedere pelgrim heeft zijn motivatie om de "Camino" af te leggen. Ze komen om zich te herbronnen, te mediteren , opnieuw in contact te komen met de natuur, enzovoort.

26 juni Roncevalles:

Ik zal de avond bij het abdij van Roncevalles niet vlug vergeten. Jonge Duitsers hebben hun tenten naast de onze neergezet. 's Avonds zijn wij over de motivatie van de camino aan het praten. Ik voel veel verdriet bij Kristina, een jonge twintiger. Zij begint plots te wenen en vertelt ons dat haar jongere zus een jaar geleden aan kanker overleden is. De camino is haar manier om haar verdriet te verwerken.

Daar ik geen Spaans spreek is het contact met de lokale bevolking erg beperkt. Het is dan ook niet evident om een overnachtingplaats te vinden. Zo hebben wij dikwijls wild gekampeerd. Dit betekende geen elektriciteit, geen water, geen sanitair. Een echte pelgrim heeft echter weinig luxe nodig en dit paste perfect in onze ingesteldheid.

6 juli Belorado:

Een hoefijzer van Boris is losgekomen en wij zoeken dringend een hoefsmid. Maar ja, hoe leg je dat in het Spaans uit. Wij vragen hulp aan Onze-Lieve-Vrouw . Geen kwartier later halen drie jonge Catalanen ons in. Zij spreken Frans en ik kan ons probleem uitleggen. Rafel wil alles doen om ons verder te helpen, zelf als ze een halve dag moeten verliezen. Tegen de middag komen wij in Belorado toe en zoeken een veearts. Rafel vertelt de veearts over ons project. Haar tranen komen te voorschijn. Haar moeder is nog geen maand geleden overleden aan kanker. Ze neemt haar telefoon en belt verschillende hoefsmiden op. Geen uur later kan een hoefsmid met de hulp van Rafel twee hoefijzers vervangen. Zo zijn wij weer verrast door de hulp van de voorzienigheid.

Wij zijn op 30 juli in Santiago de Compostela toegekomen. Vrienden van Gust zijn later de ezels met een aanhangwagen komen ophalen.

Door de tocht samen met ezels te stappen, zijn we in overgave moeten gaan, alles laten gebeuren in het moment, niets forceren. Door traag en in stilte te stappen is het gemakkelijker om naar je ziel te luisteren. Zo kan je de controle van je ego wegcijferen en net zoals kinderen hun ouders volledig vertrouwen, zo kunnen wij ons ook in volle vertrouwen aan God geven.

Elke dag opnieuw werden wij verrast door die voorzienigheid. De mensen die we nodig hadden kwamen op ons pad. De mensen die wij konden helpen kruisten ons pad.

Na een week stappen voelde ik diep in mij dat ons pelgrimstocht zou slagen; niet omwille van ons, maar omwille van de kankerpatiënten die centraal stonden in ons project.

Vele namen en intenties voor zieke en overleden mensen hebben wij in ons hart op deze tocht meegenomen. Dit spiritueel aspect van de pelgrimstocht naar Compostella heeft mij fel geraakt.

Ik zou willen eindigen met de volgende woorden:

Pelgrim zijn is je pelgrimsstaf nemen en op weg gaan, je kleine zekerheden verlaten om te ervaren wat en wie de Grote Zekerheid is, en daarop kunnen steunen, als op een staf.

Mijn boodschap is dan : "Wat er ook gebeurt, blijf geloven in de voorzienigheid tijdens je levenspad."

"Buen Camino"

Bedankt voor jullie aandacht.